

Cái đêm hôm ấy

Trần Ngọc

5 giờ sáng, 2 chiếc bus đã đến đậu ngay trước dãy nhà của những khóa sinh phi công. Mùa thu ở Randolph thật buồn! Sương giăng kín cả không gian. Những dãy nhà bằng gỗ chìm lìm dưới lớp sương mai mờ mịt. Ánh điện rơi xuống mặt đường một màu vàng yếu ớt. Gió sớm se lạnh. 40 khóa sinh thùng thình trong bộ áo bay màu mây xám, xách cặp lần lượt bước lên xe bus để ra sân bay.

2 chiếc bus rời khỏi căn cứ huấn luyện, tấp mình dưới màn sương mỏng, phóng nhanh ra xa lộ, thoăn thoắt trên con đường dẫn ra vùng ngoại ô trống trải để vào sân bay tập lái phi cơ. Sương tan dần. Mặt trời đã lộ dạng sau dãy nhà trong sân bay. Xe bus ngừng bên ngoài bãi đất trống trước phòng huấn luyện. 40 khóa sinh nối chân nhau thành hàng một bước vào phòng học, để cặp da lên bàn và trở ra tập hợp ngoài sân để trình diện huấn luyện viên. Anh trưởng lớp hồ nghiêm, đưa tay chào vị huấn luyện viên trưởng và trình diện 40 khóa sinh: áo bay chỉnh tề, tóc hót ngắn, râu ria nhẵn nhụi, cổ đeo thẻ bài, giày đen đánh bóng, chỉnh tề, sẵn sàng vào lớp học. Vị huấn luyện viên trưởng là một trong những ông thầy dạy lái không ở trong quân đội, họ là những huấn luyện viên phi công dân sự, thường được các khóa sinh gọi là IP (Instructor Pilot), đứng trước mặt khóa sinh, đưa mắt nhìn từng người để kiểm tra trang phục. Ông đi vòng ra phía sau, quan sát. Trở lại đứng trước mặt 40 khóa sinh ông nói “O.K” Khóa sinh lần lượt bước vào phòng học.

Một ông IP trách nhiệm huấn luyện hai khóa sinh phi công tập lái loại phi cơ cánh quạt T-41 từ lúc bắt đầu bài học vỡ lòng đến khi tự lái một mình ở bài học Solo để kết thúc khóa huấn luyện của giai đoạn một và chàng phi công lại tiếp tục học tập thêm đoạn đường bay bổng qua một trong những loại phi cơ lớn hơn: T-28, A-37, F-5 hoặc các loại Cargo như C-47, C-119... Sáng hôm nay, IP Mr Boy sẽ dạy bài học cuối cùng của giai đoạn một cho hai học viên. IP Mr Boy sẽ khẳng định khả năng cất cánh, hạ cánh phi cơ T-41 của học viên, sẽ cho phép họ lái một mình ở bài học “solo” để quyết định cho khóa sinh tốt nghiệp khóa học lái phi cơ T-41. hay là khóa sinh sẽ bị loại ra khỏi khóa huấn luyện. Sau khi giảng phần

lý thuyết cho hai học viên nghe, IP Mr Boy cùng Phúc rời khỏi phòng học để bước ra bãi đậu phi cơ. Bước theo sau lưng ông thầy, Phúc cảm thấy lòng mình nặng nề chút lo âu. Chàng không hiểu rồi đây khi ông thầy rời khỏi phi cơ và ra lệnh cho chàng “GO!” một mình trên con tàu chưa quen thuộc lắm. Chàng lo lắng, một mình chàng trong phòng lái, chiếc ghế bên mặt trống trải, nếu có gì bất trắc, ai sẽ giúp chàng? Con tàu nhỏ bé này có biết khôn ngoan, tuân thủ dưới sự điều khiển của Phúc hay lại trở chứng trực trặc đề rồi...

Lộc bước ra ngoài sân nhìn bạn mình taxi (di chuyển) tàu ra phi đạo. Hơn 10 phút sau, con tàu bé nhỏ đã mang IP Mr Boy và Phúc lên bầu trời và bay đi mỗi lúc một xa... Lộc thấy lòng mình nửa vui nửa sợ. Rồi đây, khi Phúc bay về, Lộc sẽ lẽo đẽo theo ông thầy Mr Boy để bay bài “solo”. Bài học cuối của giai đoạn 1 sẽ quyết định đời bay bổng của Lộc. Nghĩ đến đây, chàng lăm lăm để ôn lại vài điểm mà các bạn vừa trải qua đã trút cho một chút xíu kinh nghiệm: nhớ sử dụng “trim” để giữ bình phi, bay dọc theo power line để khỏi lạc hướng, nhớ phải round down nhẹ nhàng, nâng mũi tàu để bánh mũi chạm xuống phi đạo trước... v.. v.. Bên ngoài phòng học, trên bãi xi măng rộng đang vang tiếng hò reo vui mừng của những chàng khóa sinh vừa hoàn tất thành công bài “solo”. Họ phải trải qua một cửa ải trước khi được công nhận trở thành Pilot: Bạn bè kéo chàng khóa sinh vừa bay solo ra sân, yêu cầu lấy hết tất cả vật dụng trong các túi áo bay ra, bỏ vào một bao nhựa giao cho bạn giữ. Chàng bước ra giữa sân, một người bạn nào đó đem đến một xô nước lạnh và đổ xuống đầu chàng phi công vừa mới hoàn tất bài solo. Tiếng vỗ tay và giọng hét hò vang dội một góc sân. Chàng khóa sinh trẻ vừa được công nhận là Pilot qua một tập quán của khóa học, cười vui để tận hưởng những mộng ước đã thành, chàng không còn biết đến bộ áo bay của mình đang đầm ướt.

Phi cơ của Phúc đã hạ cánh. Chàng xách cặp rảo bước theo IP Mr Boy. Gặp tôi, Phúc đưa ngón tay cái chỉ ngược xuống mặt đất ra dấu: Bad news! Chàng không nở được nụ cười, theo thầy bước vào phòng thuyết trình để nhận lời phê bình và đón chờ kết quả. Thế là Phúc đã bị loại, bởi vì IP Mr

Boy không hài lòng để cho Phúc bay một mình. Lộc bắt đầu lo cho số phận của mình, chốc nữa đây, khi ngồi vào ghế lái, chàng sẽ làm được gì không. IP Mr Boy sẽ hài lòng hay giận dữ cho Lộc một chữ U màu đỏ (có nghĩa là Unsatisfied) vào phiếu điểm để kết thúc cuộc đời bay bổng của chàng! IP Mr Boy uống hết chai Coke do Phúc mời, bước ra khỏi phòng huấn luyện và ra dấu cho Lộc theo ông ra phi cơ.

Bước lên phòng lái, IP Mr Boy ngồi ghế bên phải, Lộc ngồi ghế bên trái. Ông để mặc chàng làm mọi động tác: mở máy, kiểm tra các phi cụ, gọi đài kiểm soát... Ông chỉ đưa mắt nhìn và hỏi:

- Anh đã sẵn sàng cất cánh chưa?

Lộc trả lời:

- Dạ thưa, đã sẵn sàng.

IP Mr Boy thúc giục:

- Bay lên!

Lộc gọi đài kiểm soát, nhận lệnh và tổng hết tay ga phóng phi cơ trên phi đạo và cất cánh. Chàng liếc nhìn ông thầy đang ngồi bên ghế phải. Ông đang khoanh tay trước ngực, thả lỏng cần lái cho Lộc. Chàng trở lại công việc của mình, à nhớ rồi, ”trimp” xuống 5 và trả lại 2. Kim trên đồng hồ chỉ độ cao thỉnh thoảng nhích lên rồi tụt xuống... Cánh tàu đôi lúc lại ngã nghiêng... Chàng điều khiển con tàu bay theo hàng dây điện, dọc phi trình để đến phi trường huấn luyện thứ hai thực hành bài hạ cánh và một mình tự điều khiển con tàu: Bài Solo tốt nghiệp.

Đến nơi rồi, IP MrBoy ra lệnh cho Lộc hạ cánh. Giờ này chàng phải tự quyết định mọi động tác cần thiết thật chính xác để đưa phi cơ chạm mặt phi đạo. Tàu còn cách sân bay độ 3 miles, Lộc đã nhìn thấy rõ đường băng thẳng tắp. Chàng gọi đài kiểm soát xin hạ cánh và từ từ hạ thấp cao độ. Xuống thấp nữa! Xuống nữa. Phi cơ đã bay qua quá nửa phi đạo vẫn chưa chạm bánh. IP Mr Boy hét lên:

- Go! Go! Go!

Lộc hốt hoảng ấn mạnh tay ga và kéo mũi con tàu bay vút lên cao Chàng đưa phi cơ ra khỏi bầu trời trên phi đạo, làm lại traffic pattern khác để đáp tàu xuống đường băng. Lần này, Lộc đã hạ tàu quá sớm khi còn cách xa đầu phi đạo đến 5 feet. Chàng vội đẩy tay ga và nâng mũi tàu lên bay tiếp. IP Mr Boy giận dữ:

- Tại sao phải go around? Cố gắng đáp đi chứ. Chán quá!

Lộc nghe tiếng thở dài đầy thất vọng của ông thầy quá rõ và chàng thấy lòng mình buồn hơn bao giờ hết! IP Mr Boy nói một câu ngắn ngủi:

- Bay về!

Tuân lệnh thầy, Lộc quay mũi tàu theo hướng cũ, dọc theo đường dây điện bay trở lại phi trường huấn luyện vừa xuất phát. Về đến phòng huấn luyện, IP Mr Boy quá giận Lộc vì không hạ cánh an toàn, nên buộc lòng thầy phải loại Lộc bằng chữ U màu đỏ! Thế là xong! Dù cho chàng sẽ bay với thầy giám thị một lần nữa để đánh giá, thì cũng chẳng còn hy vọng gì!

Buổi chiều, xe bus đưa các khóa sinh về lại khu cư xá. Kể vui, người buồn! Khóa huấn luyện phi công giai đoạn 1 vừa kết thúc. Rồi đây, kể ở người đi! Nắng vàng còn lưu luyến chút thời gian cuối ngày thật dịu dàng, thoi thả. Chiều thứ sáu cuối tuần rảnh rang và thú vị. Buổi cơm chiều tại nhà ăn rộn ràng vui vì khá nhiều khóa sinh tề tựu đứng thành hàng dài đợi nhận phần ăn. Nhiều khóa sinh nữ quân nhân không quân Mỹ(Women Air Force = WAF) cũng đến ăn chung với các nam khóa sinh phi công. Lâu ngày họ trở nên những người bạn. WAF được thụ huấn chung một căn cứ với các chàng phi công đến từ nhiều quốc gia khác nhau. Khu cư xá của họ riêng biệt cách nhau không đầy một dặm.

Lộc vừa đặt mâm cơm của mình xuống bàn, chưa kịp ngồi, Jannet đã đến. Nàng ngồi đối diện với Lộc. Như mọi ngày, hai người cùng ăn, cùng chuyện trò. Nhưng hôm nay, Lộc thấy lòng mình gợn chút băng khuâng. Chàng sẽ rời xa Jannet, vì khóa huấn luyện vừa kết thúc. Ngồi đối diện với Lộc, Jannet vừa ăn, vừa đưa mắt liếc nhìn Lộc.. Cả hai đều ít nói. Mỗi người đang có riêng niềm tâm sự, không ai chịu nói ra. Gần cuối bữa ăn, Jannet nói với Lộc:

- Tối nay em sẽ không đến N.C.O. Club.

Lộc đặt ly nước xuống bàn, ngạc nhiên:

- Sao vậy Jannet? Hôm nay, cuối tuần, em không đến khiêu vũ tại Câu Lạc Bộ Ha Sĩ Quan (N.C.O.Club) như mọi lần trước sao?

- Không anh ạ!

- Sao vậy em, có chuyện không vui?
- Có, nhưng em chưa nói bây giờ. Đêm nay em sẽ nói.
- Bây giờ là đêm rồi.

Ngập ngừng một lúc, Jannet bạo dạn nắm lấy bàn tay của Lộc, nói nhỏ:

- Lát nữa, tại phòng của anh.

Lộc cảm nhận điều gì đó có lẽ quan trọng lắm nên Jannet cần tâm sự tại phòng ngủ của mình. Từ lâu Lộc và Jannet chỉ gặp nhau mỗi ngày tại nhà ăn và mỗi đêm thứ sáu cuối tuần cùng nhau khiêu vũ tại N.C.O.Club. Jannet là cô gái da màu, 20 tuổi, mắt trắng, tóc quăn, cao hơn Lộc gần nửa mét đầu, khỏe mạnh, nở nang và có chút duyên ngầm trên vành môi và khóe mắt. Nàng tình nguyện vào binh chủng không quân ngành tài chánh và hiện đang được thụ huấn tại căn cứ Randolph, cùng với Lộc. Quê Jannet ở tận New York. Nàng là cô gái da màu duy nhất trong khóa học, nên ít bạn bè. Những bạn đồng ngũ không kết thân với Jannet. Sống giữa hàng chục thiếu nữ cùng trang lứa, cùng đeo đuổi một mục đích, cùng chung nhau một ước vọng, thế mà Jannet vẫn cảm thấy có sự xa cách ngấm ngấm nào đó đã mang đến cho nàng sự lẻ loi không còn hứng thú.

Từ ngày gặp Lộc tại bàn ăn, Jannet cảm thấy lòng mình đã có chút men ngọt ngào. Ít ra, với chàng trai Việt Nam như Lộc cũng in được trong tâm trí của nàng một hình ảnh, một hình dáng, một nụ cười, một lời nói, một cử chỉ thiết tha đầy đủ tình người vô cùng ấm áp mà nàng chưa bao giờ có được bấy lâu nay. Cho đến đêm nay, có sự biến chuyển nào đó lớn lao giữa hai người, nên họ không còn hờn hờ như mọi ngày. Họ cần nói với nhau gì đây? Lời tỏ tình trong đêm? Lời chia tay hay sự đổi hờn của hai con tim từ hai chủng tộc? Lộc vẫn băng khuâng vì sự thay đổi khác thường của Jannet. Hay là, nàng muốn đến chia buồn với Lộc về chuyến bay “solo” bất thành của Lộc sáng nay? Dù sao, chàng vẫn mong đợi Jannet đêm nay tại phòng ngủ của mình.

Lộc cùng đang ở chung với Hùng, người bạn cùng khóa trong một căn nhà có 2 phòng ngủ, 2 phòng tắm, một phòng khách, không có nhà bếp. Một lò nướng bằng than được đặt ngay trước sân nhà để khóa sinh cần nấu nướng ngoài trời. Khóa sinh phi công đều ở trong khu vực này. Một diện tích khá rộng với 30 căn nhà được thiết kế giống nhau dành riêng cho khóa sinh tạm trú vài tháng trong thời gian đang thụ huấn. Khác với những đêm thứ sáu cuối tuần trước đây Hùng thường đi chơi khuya đến quá nửa đêm, hay ở lại một nơi nào đó đến trưa ngày thứ bảy mới trở về phòng để ngủ. Đêm nay Hùng nằm lý trong phòng nghe nhạc.

Đêm đã xuống. Ánh điện hai bên lối đi vẫn một màu vàng buồn bã. 30 căn nhà cửa đóng then cài lờ mờ tỏa ra chút ánh sáng từ những căn phòng đang có người ở nhà. Jannet đến gõ cửa nhà Lộc. Nàng mặc chiếc quần jean ngắn, áo thun màu lá mạ, đầu cột chiếc khăn màu đỏ chói. Lộc đón Jannet vào nhà. Họ ngồi ngoài phòng khách. Nghe tiếng con gái léo nhéo, Hùng vội mở cửa phòng, bước ra ngoài, vội vàng bắt tay Jannet. Lộc giới thiệu anh chàng room-mate với Jannet. Họ quen nhau và bắt tay vào trò giải trí với bộ bài 52 lá. Tiếng nhạc ồn ào trong phòng của Hùng vẫn liên tục khuấy động không gian bằng thứ âm thanh nóng sốt. Quanh bàn, 3 mái đầu vẫn chăm chú vào những lá bài Cơ, rô, Chuồn, Bích, Đâm, Tây, Ách, chẳng ai nói một lời gì khác hơn việc gọi tên những lá bài! Trên mặt bàn, những lon bia mỗi lúc một nhiều. Dĩa hạt điều chỉ còn lại vón vện vài ba hột. Đêm khuya dần. Hùng ngáp liên tục và trở vào phòng ngủ của mình.

Jannet và Lộc ngồi lại ngoài phòng khách. Jannet xếp lại những lá bài. Nàng dựa lưng vào thành ghế, ngã người, đưa mắt nhìn lên ngọn đèn bên lối đi vào phòng ngủ như cố lấy hết sức can đảm để mở lời với Lộc:

- Anh Lộc, anh biết không, càng ngày em càng chán ở đây?

Lộc đưa mắt nhìn Jannet:

- Ở đây là ở đâu? Sao lại chán?

- Ở đơn vị của em. Đúng hơn là em chán đời nhà binh lắm rồi, dù vào lính chưa được bao lâu.

- Tại sao? Điều gì đã làm em nản lòng?

Jannet ngồi thẳng người lên như cố lấy hết sức mình để trút ra niềm tâm sự:

- Điều gì? Anh cứ nghĩ xem, sống giữa một tập thể chị em đồng ngũ vậy mà lúc nào em cũng có cảm tưởng như quanh em không có bóng người! Thật lẻ loi ...

Lộc ngắt lời Jannet:

- Bên em không có bạn đồng ngũ, em hãy đến với anh...

Lộc nói chưa hết lời, Jannet đã lên tiếng:

- Không đủ đâu anh! Em đã quyết định rồi.
- Quyết định gì, hờ Jannet?
- Em đã nộp đơn xin giải ngũ trước thời hạn. Nhưng...

Jannet bỏ lửng câu nói làm Lộc thắc mắc:

- Nhưng cấp chỉ huy của em không chấp thuận?

Jannet thở ra, chán chường:

- Vì thời gian cam kết phục vụ trong Không Quân của em chưa mãn hạn, còn lâu lắm. Em đang còn thụ huấn, nên muốn được xuất ngũ nửa chừng, em phải trả lại đến mấy chục ngàn dollar cho chính phủ để bồi hoàn số tiền trong thời gian em thụ huấn vừa qua. Trả đủ hết tiền, chính phủ mới đồng ý ký giấy tờ cho về nhà.

- Em liệu thế nào?

- Em đã gọi điện thoại về New York cho ba em rồi. Em nói rõ nguyện vọng của em và xin ba tiền để trả lại cho chính phủ.

- Ba mẹ em đồng ý không?

Jannet cười thật nhẹ và gật đầu:

- Ba em đồng ý rồi. Tháng sau, ông sẽ gọi tiền cho em. Em còn ở lại đây chừng một tháng nữa thôi. Lộc nghĩ đến một tháng nữa Jannet sẽ rời khỏi quân ngũ, nàng trở lại New York hay nàng về đâu, hai người cũng sẽ chia tay. Nhưng có lẽ Lộc sẽ rời xa Jannet trước khi nàng rời khỏi Randolph Air Force Base.

Chàng lặng im và nghe Jannet hỏi:

- Anh đang nghĩ điều gì?

- Anh mừng cho em sẽ được trở lại cuộc sống dân sự bình thường.

Nghe Lộc nói xong, Jannet đưa bàn tay lên, hiểu ý, Lộc cũng đưa bàn tay mình chạm vào tay của Jannet để tán thành.

Đêm đã khuya. Jannet uống cạn lon bia cuối cùng, nhìn thẳng vào mắt Lộc, nàng yêu cầu:

- Anh, đêm nay em muốn ngủ lại đây, anh cho không?

Lộc có cảm giác như đang xem một đoạn phim tình yêu mùi mẫn nào đó mà đôi uyên ương đang thỏ thẻ bên tai nhau lời ngọt dịu khát thèm.

Lộc đáp ngay:

- Cho chứ! Nhưng, phòng anh chỉ có chiếc giường cá nhân như thế này, chẳng lẽ em ... em ngủ trên sàn? À không, em sẽ ngủ trên giường, còn anh ngủ trên sàn sát cạnh giường em. O.K?

- Anh thật ngốc! Tại sao lại ngủ trên sàn. Kề trên người dưới, kẻ nào ngủ yên? OK. Cả em và anh cùng chung một giường có sao đâu.

Lộc thầm nghĩ, gái Mỹ thật là “ầu”, nhưng lòng chàng như đang dậy sóng, máu trong tim như nóng lên theo giây phút đợi chờ.

Chưa thấy Lộc trả lời, Jannet hỏi lại:

- Có sao không?

- Không có sao.

Lộc và Jannet nắm tay nhau bước vào phòng ngủ. Theo thói quen, Lộc không khóa cửa phòng. Cửa đóng. Đèn tắt, Jannet bước lên giường, chui mình vào chăn. Lộc đặt mình nằm bên cạnh Jannet. Mùi khét nồng trên mái tóc và trên da thịt của cô gái da đen thật là lạ. Không có tí hương của mùi nước hoa. Chỉ có mùi son môi thoang thoảng và hơi ẩm từ thân thể của Jannet. Chỉ có chừng ấy nhưng nàng đã quyến rũ vô cùng. Trong bóng đêm, đôi mắt của Jannet sáng hơn cả ngọn đèn từ xa. Cả hai đều đắm say trong men ái ân ngọt ngào từ đôi bờ môi. Bốn bàn tay tìm mò bờ vai, vòng lưng... và ôm ấp nhau thật mặn nồng. Lộc nhẹ nhàng kéo chiếc áo thun ra khỏi người Jannet. Làn da đen chìm lìm trong bóng tối mịt mờ. Nhưng bàn tay đã cho Lộc cảm giác của vòng ngực người con gái da màu thật no tròn và căng cứng. Chàng nghe hơi thở của Jannet mạnh hơn. Đôi môi nàng dày cứng nhưng có chất men tình thật đam mê và quyến rũ. Jannet ôm cứng lấy Lộc, bàn tay nàng lần xuống vuốt nhẹ trên bờ lưng và vùng bụng của Lộc. Họ đang diu nhau đi nửa đoạn đường ái ân tuyệt diệu. Lộc đưa tay lần xuống eo lưng của Jannet, tìm chiếc dây kéo ... và Jannet cũng làm như vậy. Chiếc quần sọt của Jannet vừa được kéo ra khỏi đôi chân nàng, đam mê đang hực lửa... Bỗng nhiên đèn trong phòng đột nhiên được mở sáng. Jannet vội kéo chăn lên che kín nửa thân người rồi vùng dậy. Nàng vừa tiếc rẻ, vừa xấu hổ, và vô cùng tức giận. Hùng ló đầu vào trong cửa phòng vừa

cười vừa nói

- Ô, xin lỗi! Xin lỗi!

Lộc và Jannet chưa kịp hoàn hồn, Hùng đã vội vàng đóng lại cửa phòng và trở về phòng mình. Jannet trút hết mọi bức tức cho Lộc:

- Đồ tồi bại! Đồ chó chết! Bạn của anh định giở trò gì vậy? Anh phải biết tôn trọng anh, tôn trọng em chứ? Phá đám hay định tấn công tình dục? Đồ khốn kiếp! Đồ dối tình!

Màn ân ái đang độ thiết tha bị Hùng phá vỡ đã làm Lộc căm giận Hùng hơn bao giờ hết. Chàng cũng không hiểu được tại sao Hùng lại có hành vi như vậy, với mục đích gì? Có lẽ trước khi mở cửa phòng, Hùng đã rình rập bên ngoài trộm nghe được từng hơi thở của giờ phút ái ân bên trong nên chàng cần phải phá vỡ nó đi?!

Jannet vùng vằng, tung hết mền gối, mặc lại quần áo và rời khỏi giường ngủ. Lộc xuống theo, bước đến cạnh Jannet, chàng hết lời xin nài bỏ qua hành động điên rồ của Hùng. Nhưng Jannet không thể nào nguôi giận được. Dưới ánh điện màu vàng trong phòng ngủ, nét mặt của Jannet trở nên nhăn nhó, xấu xí, nhưng bờ môi vẫn đầy sức quyến rũ. Phải chi giờ này, Lộc đặt được môi của mình lên đó, có lẽ giận hờn sẽ biến tan. Nhưng không phải như vậy, Jannet cương quyết ra khỏi phòng ngủ và đòi hỏi Lộc phải đưa nàng về lại khu cư xá của WAF. Dù hết lời xin lỗi, dù hết lời mật ngọt, dù nói điều gì đi nữa, Jannet vẫn cương quyết đòi về lại nơi nàng ở, dù trời đang nửa khuya.

Lộc vừa tiếc rẻ giây phút mặn nồng với Jannet vừa qua, chàng càng căm giận Hùng. Giờ đây, chàng phải đưa Jannet rời khỏi phòng mình!

Đêm thật sâu vắng! Lối đi giữa hai bờ cỏ loang loáng chút sương khuya. Gió se lạnh! Jannet về rồi, Lộc quay trở lại lối cũ, nhìn xuống bước chân mình, Lộc cảm thấy đêm hoang vắng lạ thường!